

Sve primjedbe koje se mogu postaviti beznačajne su pema činjenici da je Parlangei ustrajnom marljivošću, akribičnom preciznošću i trijeznim i stvarnim pristupom materijalu uspio dati priručnik za izučavanje mesapskih jezičnih spomenika koji daleko nadvisuje sve što je na tom području prije postojalo. U toj knjizi pregledno je skupljeno i učinjeno pristupačnim sve što je do sada o tom predmetu napisano. Njome je autor postavio solidne temelje za jedno novo plodno razdoblje u istraživanju mesapskog jezika i njegovih veza s drugim jezicima stare Italije i susjednog Balkana.

R. Katičić, Zagreb.

DIMITER DEČEV, *Charakteristik der thrakischen Sprache*, Balkansko ezikoznanie, B'Igarska akademija na naukite, Otdelenie za ezikoznanie, literaturoznanie i izkustvoznanie, sv. II, Sofija 1960, str. 147—213.

Još prije nego što su ugledali svjetlo njegovi „Die thrakischen Sprachreste“ izdao je Dečev već 1952 svoju Karakteristiku tračkog jezika, paralelno na bugarskom i njemačkom jeziku. Ta mala knjižica u izdanju Bugarske akademije pobudila je već tada veliku pažnju, a nekim svojim koncepcijama izazvala je i odlučnu kritiku. Pet godina kasnije dovršila je Bečka akademija štampanje velikog Dečevljeva djela u kojem je skupljena i objelodanjena dokumentacija na kojoj se osniva „karakteristika“ tračkog jezika. Sada je ta knjiga postala još interesantnija i njezino izlaganje može se sada provjeravati na izvornom materijalu. Otkako je izašlo prvo izdanje Dečev je spremao novo izdanje svoje Karakteristike. Nedovršeni rukopis drugog izdanja našao se u njegovoj ostavštini i sada ga je redakcija Balkanskog ezikoznanija objavila bez ikakvih promjena kao dodatak drugom svesku toga zbornika balkanističkih radova.

Autor je i u drugom izdanju ostao pri svojoj osnovnoj tezi da je trački jezik rezultat utjecaja iranskih skitskih govora na jedan etruskoidni protoindoevropski jezik (u Kretschmerovu smislu). To je shvaćanje naišlo na opravdanu kritiku pa ga autor u drugom izdanju nastoji potkrijepiti novim argumentima. Ono je međutim u suprotnosti s nedvosmislenim podacima materijala i nije se moglo učiniti vjerojatnijim. Osim te osnovne teze knjiga je interesantna sinteza autorove etimološke obrade tračkog leksičkog materijala, pa je vrlo korisno što nam je taj tekst, nakon što ga je autor velikim dijelom revidirao, objavljen i učinjen pristupačnim u publikaciji međunarodnog značaja. Autorove etimološke kombinacije često su vrlo smione i često se trački leksički elementi, kojih je značenje nepoznato, izvode iz indoevropskih korijena s kojima ih povezuje samo podudarnost u jednom ili dva glasa. Čitava knjiga obilježena je slabostima takve metode. Ipak je to potpuna i dosljedna obrada čitavog tračkog materijala i uz djela Russua i Georgieva to je fundamentalan priručnik za svakoga koga zanimaju dosadašnja istraživanja na polju tračke etimologije. Zato smo smatrali potrebnim da o novom izdanju te poznate i važne knjige ukratko obavijestimo čitaoce Žive Antike.

R. Katičić, Zagreb.

HENRIK BARIĆ, *Istorija arbanaškog jezika*, Naučno društvo NR Bosne i Hercegovine, Djela XII, Balkanološki institut knjiga 1, Sarajevo 1959, 74 str.

Ova sažeta sinteza rezultata dosadašnjih istraživanja o prošlosti šiptarskog jezika izdana je iz rukopisne ostavštine našeg velikog albanologa. Na žalost izdavač nije dao nikakva objašnjenja, pa ne znamo koliko je to djelo dovršeno ili je samo skica i torzo. U svakom slučaju Barić je obuhvatio čitav niz osnovnih pitanja historije šiptarskog jezika. Nakon kratkog metodološkog uvoda poklonio je dosta mjesta općim pitanjima indoevropske lingvistike, zatim govori o indoevropskoj jezgri šiptarskog jezika i o njegovu balkanskom podrijetlu. U tom okviru raspravlja i pitanje da li je šiptarski nastavak tračkog ili ilirskog jezika. Veliku je pažnju Barić posvetio utjecajima drugih jezika na šiptarski jer su u historiji toga jezika strani utjecaji odi-